

מ"ת 10020/02/22 - מדינת ישראל נגד טארק חמדאן, ענאד כרום

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 10020-02-22 מדינת ישראל נ' חמדאן (עציר) ואח'
תיק חיצוני: פמ"ח 513/22

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. טארק חמדאן (עציר) 2. ענאד כרום (עציר)

החלטה

בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם, בהתאם להוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996.

בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגש כנגד המשיבים, כתב אישום המייחס להם שני אישומים.

באישום הראשון, מיוחסת למשיבים עבירות של החזקת נשק - עבירה לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין, ביחד עם הוראת סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

לפי האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 8/10/21, החזיקו הנאשמים בצוותא חדא, בבית בד, תת מקלע מאולתר מסוג "קרלו", ובתוכם מחסנית תואמת, תת מקלע "עוזי" ורובה בריח.

כמו כן, החזיקו בצוותא חדא, בבית הבד, 4 מחסניות תואמות לתת המקלע "קרלו", תחמושת בהיקף של 2,500 כדורים, קוטר 5.56 מ"מ, תחמושת בתפזורת בקוטר של 7.62 מ"מ ו-0.22 מ"מ ופונדה תואמת לאקדח (להלן: "האמל"ח").

כל האמל"ח נתפס בבית הבד, בחיפוש שנערך בו ביום 8/10/21 סמוך לשעה 20:00, כשהאמל"ח מוסתר בתוך בית הבד.

באישום השני, מיוחסות למשיב 1 בלבד, שתי עבירות של פגיעה בסדרי המשפט. עבירה של ניסיון להשמדת ראיה - לפי סעיף 242 + 25 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 ועבירה של שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 לחוק העונשין,

התשל"ז 1977.

לפי האישום השני, במהלך מעצרו של המשיב 1, נתפסו מידי, שני מכשירי טלפון סלולרי, שהוסתרו באדן חלון המקלחת, שבחדר השינה בביתו.

ביום 24/1/22, במהלך חקירתו של המשיב 1, תפס המשיב 1 את שני הטלפונים הניידים, הטיח אותם בשולחן החדר, וניסה לשבור את שניהם, כדי למנוע את השימוש בטלפונים כראיה במשפט.

הסניגורים המלומדים של המשיבים, כופרים בקיומן של ראיות לכאורה. לטענתם, אין בחומר הראיות יסוד סביר להרשעת המשיבים בעבירות המיוחסות להם, מהטעמים שפירטו השניים באריכות בפרוט' הדיון בבקשה.

דין והכרעה:

לאחר שמיעת טענות הצדדים, עיון בחומר הראיות, נמצא לקבוע, כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית, המקימה יסוד סביר להרשעת המשיבים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, כנדרש על פי הדין (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (1996)).

עם זאת, עוצמת הראיות משתנה בין השניים. בעוד עוצמת הראיות גבוהה ביחס למשיב מס' 1, עוצמה זו נמוכה יותר, ביחס למשיב 2, דבר שיש לו נפקות בשאלת מעצרו של המשיב מס' 2.

להלן הנימוקים למסקנתי זו.

האישום הראשון (שני המשיבים) -

אישום זה מבוסס על שלוש סוגי ראיות שונים:

א. החיפוש במקום ותפיסת האמל"ח.

ב. טביעות אצבע.

ג. תוצרי עמדת האזנה.

נבחן את התשתית הראיתית הזו.

החיפוש במקום -

לפי חומר הראיות, ביום 8.10.21, בוצע חיפוש במקרקעין, השייכים לאביו של המשיב 2.

מדובר בשטחי קרקע הסמוכים ליישוב ראמה.

במקרקעין אלו בנויה סככה ובה בית בד ישן.

במסגרת החיפוש שערכה המשטרה במקום, נתפס כל האמל"ח מושא כתב האישום (ראו דוחות החיפוש, דוחות הפעולה של השוטרים, דוח מסכם מז"פ המתעד את האמל"ח שנתפס, צילומי הנשק כשהוא עטוף בניילון).

החיפוש נעשה על פי צו שיפוטי כדין.

אשר לראיות אשר קושרות את האמל"ח שנתפס למשיבים.

לצורך כך, מתבססת המדינה על שני נדבכים.

תוצרי עמדת האזנה, המבססים לשיטת המדינה, את הקשר בין האמל"ח שנתפס לשני המשיבים;

וכן על גילויי טביעות אצבע, של שני המשיבים, על חלק מהאמל"ח.

תוצרי עמדת האזנה -

המדינה מסתמכת על שיחת טלפון שהתקיימה בין המשיב 1 לאביו של המשיב 2, כאשר המשיב 2, נוכח בשיחה ויוזם אותה מהמנוי שלו.

לפי חומר הראיות, המשיב 2 התקשר מהמנוי שבשימוש, ואומר למשיב 1, ואומר לו: "שלום טארק, ענאד מדבר איתך" ואומר לו שאבא שלו רוצה לדבר איתו, ומאותה נקודת זמן, השיחה מתנהלת, בין המשיב 1, לבין תאופיק נעים כרום, אביו של המשיב 2.

יוער, כבר עתה, כי במהלך הדיון בבקשה, התברר, כי השיחה טרם תומללה. בית המשפט אמנם שולט בשפה הערבית, אך יחד עם זאת, ביקש בית המשפט, על דעת הסניגורים, כי הפרקליט יעביר אליו את תכני השיחה, וכך נעשה. עותק תסריט השיחה מצוי בתיק החקירה לצד הדיסק בה נשמעת השיחה.

השיחה בין המשיב 1 לאביו של המשיב 2, מתנהלת באופן מעורפל, מבלי לנקוב בפרטים מסגירים.

השיח סב סביב "דבר שנעלם מהאדמה", של אביו של המשיב 2, תוך שהאב של המשיב 2, מנסה למצוא פתרונות, לאור החשש הכבד מהמשיב 1.

אביו של המשיב 2, מנסה להפיס את דעתו של המשיב 1, תוך שהוא מציין בפניו שכנראה המשטרה לקחה את האמל"ח "ב-90%". במסגרת השיחה, אומר האב כי מדובר ב"דבר שעולה כ-200 אלף שקל".

המשיב 1 נחקר, והוטחה בו שיחות שבוצעו בהאזנות סתר. יצוין, כי השיחות שלהלן, התקיימו לאחר שנתפס האמל"ח בקרקע הסמוכה לקרקע של סבו של המשיב 1.

המשיב 1 קושר את עצמו למקרקעין בהן נתפס האמל"ח. הוא טען שלסבא שלו יש קרקע סמוכה. בהאזנת סתר 155 מיום 9/10/21 נשמע מדבר עם אחר בשם רפעת עבאס. הוא אומר לו שהיה צריך למכור "אותה" ואינשאללה היום, מספר לו שלפני מס' ימים, הוציאו אותה "הכחולים", הגיעו לאיפה "שהיתה מונחת", איפה שקפצו על חבר שלהם, ונוכח זאת, מזהיר המשיב 1 את אותו רפעת עבאס. למרות הנשמע בהקלטה זו, מתחמק המשיב 1, וטוען שלא שמע היטב (עמ' 13 להודעה).

בהאזנת סתר 426 מיום 12/10/21 נשמעת שיחה בה מדבר המשיב 1 עם אחד בשם באסל גאזווי, על "דברים שהיו אצל סבא שלי ונעלמו נגנבו". לכששמע דברים מפורשים אלה, הקושרים אותו מפורשות להטמנת חפצים באותה קרקע, טען המשיב 1 "נעים" (אביו של המשיב 2) זה שהאדמה שלו ליד האדמה של סבא שלי, ושמתי איפה שהאדמה של סבא שלי, למעלה, שמתי דברים, כמה שקיות של נחושת שנעלמו, והתחלתי לשאול כל אחד עליהם" (עמ' 14 להודעה).

בהמשך השיחה אותו באסל מבקש מהמשיב 1 שישאיר אצלו את אותו נעים (אביו של המשיב 2) ושהוא בדרך. אבל המשיב 1 אומר לו שנעים הלך לסבו (של המשיב 1). באסל אומר לו שיכין לו את "הדבר שבצד".

המשיב 1 טוען שדיבר על המשיב 2 שאכן בירר עם משפחתו של המשיב 2 היכן הדברים שהסתיר באדמה שם, ובאשר ל"דבר שבצד", הכוונה של באסל, הייתה, לדברי המשיב 1, שהוא (המשיב 1), יכין לו סיגריית מריחאונה.

אותם "דברים" שהוטמנו בקרקע עולים גם בהאזנות סתר 468 ו-517.

בהאזנת סתר 517 מיום 13/10/21 נערכת שיחה בין אביו של המשיב 2 לבין המשיב 1.

המשיב 1 מאשר בחקירתו, כי אכן שהוא נשמע משוחח עימו, על "מה שלקח והעלים, אני לא יודע מי העלים, הדיבור על שקיות נחושת" (עמ' 15 ש 41).

בהאזנת סתר 1139 מיום 20/10/21 המשיב 1 מדבר עם אחד בשם ראד עבאס, תושב נחף "על הדבר שנגנב מהאדמה". ראד עבאס חושד בבעל הקרקע (אביו של המשיב 2). המשיב 1 אומר מנגד, כי מדובר בשטח פתוח (עמ' 15 להודעה).

יצוין, כי אביו של המשיב 2, תאופיק נעים כרום נחקר, הכחיש כל קשר למשיב 1, וגם כאשר עומת עם קולו בה"ס 517, שבה אישר המשיב 1 כי שוחח איתו, טען תאופיק שהוא לא הדובר.

יודגש, תאופיק לא טוען דבר, על שקיות נחושת, או על הטמנת דבר מה באדמתו, למרות שהמשיב 1 גורס כך, ולמרות שהאמל"ח נתפס מוסתר באדמתו.

הנה כי כן, המשיב 1 קושר עצמו מפורשת להטמנת חפצים באותה קרקע, בה נמצא האמל"ח.

הוא אף פנה לאביו של המשיב 2, ודרש ממנו הסברים אודות "הדברים" שהטמין באותה קרקע, אך בחקירה טען, כי מדובר בשקיות נחושת, ולא באמל"ח.

תשובותיו של המשיב 1 בחקירה, אינן מתיישבות עם ההיגיון והשכל הישר, שכן ברור מהשיחה שהדוברים, מנסים להסתיר את תוכנה האמיתי של השיחה, ולכן לא נוקבים במילים כמו "נשק", או בכל פרט מסגיר אחר.

אמנם בית המשפט בשלב זה, אינו בוחן מהימנות גרסאות, אך מבטו של בית המשפט אינו טכני, והבחינה הראייתית אינה סכמאטית. בית המשפט לא בוחן אך את השאלה, אם קיימת ראיה גולמית, העשויה להתפתח, כעניין דדוקטיבי, לראיה מרשיעה, הוא בוחן את המכלול הראייתי, האם הוא כמקשה, יכול לבסס הרשעה. לצורך כך, בוחן בית המשפט את כלל הראיות, לרבות את גרסאות העדים והנאשמים, הוא בוחן את הגיונם הפנימי של הגרסאות שבפניו, הסתירות הקיימות בהן, את מידת השתלבותן, מידת הפירוט, נקודות האחיזה שלהן עם יתר הראיות, ויוצר לעצמו תמונה ראייתית כוללת (הלכת זאדה, שם, בעמ' 148-150).

התמונה הראייתית היא כזאת. המשטרה מצאה במקרקעין שלהם זיקה הדוקה למשיב 1 אמל"ח. המשיב 1 אישר את זיקתו לקרקע. עוד הוא אישר, כי אכן היו טמונים באותה קרקע "דברים" השייכים לו. עוד הוא מאשר כי בירר בקדחתנות, מי לקח לו משם, גנב, העלים, כשיטתו, את אותם "דברים", שהוא טוען שהם "שקיות נחושת".

יודגש, כי המשיב 1 לא ידע שהמשטרה תפסה משם את האמל"ח. על רקע זה, הוא וחבר מרעיו חשדו באביו של המשיב 2, כמי ששלח יד באמל"ח. לכן, באותה שיחה עם עבאס, רצה האחרון שהמשיב 1 יחזיק באביו של המשיב 2, עד שהוא יגיע, ונקל לשער מדוע.

זאת ועוד, המשיב עצמו קושר עצמו לאמל"ח בהאזנות שנעשו לו, ויודגש, כי רק הוא, ומי שהטמין את האמל"ח שם, ידע שהם טמונים באותם מקרקעין.

המשיב 1 שהבין כי הוא מוקלט כשהוא מאשר, כי הטמין דבר מה באותה קרקע, טען בחקירתו, כי מדובר היה בשקיות נחושת ולא באמל"ח. טענה זו קלושה למדי, ונעדרת אחיזה, בהינתן מכלול הראיות.

ראשית, אם זה היה נחושת, מה לו כי יטמין זאת בשטח קרקע מרוחק מהיישוב, נחושת לא אסורה בהחזקה, אין זה אמל"ח. שנית, ואם אכן היה מדובר בנחושת, שאחזקתו אינה אסורה על פי חוק, היה מצופה שהשיחה תתנהל בצורה חופשית, לא באופן מעורפל ומקודד, כפי שהיא התנהלה, לא תוזכר בה משטרה, שכנראה לקחה את החומר מהמקום, וכל יתר הפרטים, שהרי אם אכן בנחושת מדובר, השיחה יכולה להיות חופשית ופתוחה. שלישית, אין זה הגיוני גם ששקיות נחושת יעלו 200 אלף שקלים, כמו שטוען המשיב 1, אולי גם האמל"ח שנתפס אינו שווה כך, אך דוברי השיחה הם שנקבו בסכום זה. רביעית, אם זה אכן היה נחושת, מדוע תאופיק כרום, אביו של המשיב 2, ששוחח עם המשיב 1 בהאזנה 517, מדבר על משטרה שתפסה כנראה את "הדברים", ומדוע שהוא יכפור בכל קשר לשיחה הזו, ולשקיות נחושת תמימות, אם אכן היה זה נחושת, וירחיק עצמו מכל וכל, לאורך כל חקירתו.

חומר הראיות מתיישב יותר עם עמדת המדינה, תוצרי ההאזנה, לצד ט"א של המשיב 1 באחד הנשקים, גרסאותיו, כל אלה מוסיפים ומחזקים את המסקנה הלכאורית העולה מחומר הראיות, שהמשיב 1 החזיק באמל"ח.

בכל הנוגע למשיב 2, יש קושי בקבלת עמדת המדינה.

האחרונה טוענת, כי בשל כך שהמשיב 2 נכח בשיחה שניהל המשיב 1, עם אביו של המשיב 2, אודות האמל"ח שהוטמן באותה קרקע, הוא משקף בכך מודעות ולמעשה הסכמה להחזקת האמל"ח במקום בו נתפס.

אין חולק, כי המשיב 2 לא נטל חלק באותה שיחה, וכי לא מדובר בשיחת וועידה, אלא בשיחה טלפונית, שהתנהלה בין המשיב 1, לאביו של המשיב 2, כשאחרון נוכח פיזית ליד אביו. המשיב 2 כפר בכל הקשור להחזקת האמל"ח ואין הקלטות הקושרות אותו לכך. אביו של המשיב 2 שהוא בעל הקרקע שבו נמצא האמל"ח, ושנטל חלק באותה שיחה, לא הועמד לדין.

טענת המדינה היא, כי המשיבים החזיקו באמל"ח בצוותא חדא, וברי, כי לשם כך עליה להוכיח קיומם של יסוד עובדתי ונפשי אצל כל אחד מהמבצעים. ברם, עצם נוכחותו של המשיב 2 בשיחה 517 האמורה, המתנהלת בין אביו למשיב 1, אינה מבססת דיה, את כל יסודות העבירה המיוחסת לו, ברמה הנדרשת בפלילים.

אמנם מבצע בצוותא יכול להיות מורשע בביצוע עבירה גם אם שתק ועמד מן הצד באפס מעשה, בעת ביצוע העבירה, ובלבד ששתיקתו היתה בבחינת תמיכה בביצוע העבירה, ואף אם לא נטל חלק מלא, ברכיב ההתנהגותי (ראו: ע"פ 10721/04 יעיש נ' מדינת ישראל (2005); ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל (2001), אך על עוצמת הראיות הקושרות אותו, לביצוע המשותף, צריכה להיות ממשית (י. קדמי, **על הדין בפלילים**, כרך א, עמ' 362-363, 2004).

טביעות האצבע -

נלקחו מעתקים מהאמל"ח שנתפס ותוצאותיו היו כדלקמן:

בתת המקלע "עוזי" (סעיף 2 לכתב האישום) - נתפס מעתק טביעות אצבע של המשיב מס' 1 באיזור הכוונת האחורית של תת המקלע.

בתת המקלע מסוג "קרלו" (סעיף 2 לכתב האישום) - נתפס מעתק טביעות אצבע של המשיב מס' 2 על החלק הפנימי של ניילון נצמד, שעטף מחסנית שהייתה טעונה בבית המחסנית של הנשק האמור.

ההלכה הפסוקה היא, כי הימצאות טביעת אצבע במקום בו בוצעה עבירה, או על חפץ שבאמצעותו נעברה עבירה, כשאינן לצד הדברים, הסבר סביר, היא ראיה שמשקלה רב, ויש בכוחה, אף כראיה יחידה, לבסס הרשעה ומעצר עד תום ההליכים (ע"פ 660/86 דהן נ' מדינת ישראל (1986); ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל (1986); בש"פ 2504/96 עבאס נ' מדינת ישראל (1996); בש"פ 2116/97 שאהין נ' מדינת ישראל (1997); בש"פ 10028/03 אלכריף נ' מדינת ישראל (2003)).

לצד זאת, נקבע כי יש חשיבות רבה לשאלה, מה טיבו של החפץ שעליו נמצאו טביעות האצבע, על מנת לקבוע את עוצמת הזיקה, בין הנאשם לבין מעשי העבירה. נקבע, כי קביעת זיקה זו, היא ביסודה עניין של היסק, הנשען על ההיגיון והשכל הישר (בש"פ 10028/03 - אלכריף).

בנדוננו, בכל הנוגע למשיב 1, טביעת אצבעותיו היא על ה"עוזי", הנשק עצמו, באיזור הכוונת האחורית, ועל כן, עוצמתה של הראיה כנגדו היא משמעותית.

טענותיו של המשיב 1, לפיהן טביעות אצבעותיו "הגיעו" לעוזי בגלל שהוא נוטל חלק בשמחות שונות וייתכן שבאחת השמחות הוא נגע ב"עוזי" וירה בו היא טענה מוקשית בעיני.

המשיב 1 נחקר, ובחקירה הראשונה שלו מיום 24/1/22, בעמ' 13, מסר שייתכן שנגע ב"עוזי", אמר שהוא שייך לתושבי עין אל אסד, מבלי לנקוט בשם, טען שפגש שלושה אנשים תושבי עין אל אסד שהיה להם נשק דומה, וייתכן שהוא נגע בנשק.

לאחר מכן, מסר גרסה נוספת וטען שהיה בשמחות, חתונות בכפר, והוא ניגש ל"עוזי" ונגע בו, וייתכן שגם ירה בו, הוא לא זכר מתי היו השמחות האלו, אצל מי.

בהמשך, סיפק גרסה נוספת, וטען שהיה לו קשר עם אחד בשם רפעת עבאס, שבינתיים נפטר לבית עולמו, ולאחר מנוח היה נשק מסוג "עוזי", וייתכן שהוא נגע בו. כמוכן שלא ניתן לבדוק ולאמת את גרסתו מול המנוח.

גרסאותיו המתפתחות והכבושות של המשיב 1, אינן עולות בקנה אחד עם דרישת הפסיקה, למתן הסבר סביר, להימצאותה של טביעת אצבעותיו על הנשק.

שונים הם פני הדברים ביחס למשיב 2.

טביעת אצבעותיו נמצאה על ניילון שעטף מחסנית, שהוכנסה לתא המחסניות בנשק "הקרלו".

מדובר בטביעת אצבע שנמצאה על פריט נייד ושימושי.

על כגון דא, הבהיר בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"ברור שכוחה המשכנע של טביעת אצבע, כראיה מסיבתית, גובר, ככל שקיים ביטחון, ששני הגורמים הללו התקיימו גם יחד, דהיינו שטביעת האצבע, נוצרה במקום המעשה וגם בשעת מעשה. ביטחון זה אינו קיים, לגבי גורם המקום, וממילא אף לא לגבי גורם הזמן, כשטביעת

האצבע מופיעה על חפץ, שהינו בשימוש יומי, ודרכו לעבור ידיים רבות".

(הדגשה שלי - ש.ב. - מתוך דברי כב' השופט מ. לנדוי בע"פ 389/62 נטור נ' היועמ"ש לממשלה, פ"ד יח (62), 65); על דברים דומים חזר כב' השופט א. גרוניס בע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד (2002); וכן ראו ע"פ 7293/97 עאמר נ' מדינת ישראל (1998); ע"פ 5635/97 סמהדאן נ' מדינת ישראל (2001).

בנדונו מדובר בטביעת אצבעותיו של המשיב 2, על גבי חפץ נייד, ניילון נצמד, שעטף מחסנית, שנמצאה בתוך בית המחסנית, ברובה ה"קרלו גוסטב".

ניילון נצמד הוא חפץ שימושי וטיבו של חפץ כזה לעבור ידיים. עם זאת, טביעות האצבע של המשיב 2, נמצאו בחלקו הפנימי של הניילון הנצמד. זהו לכאורה, אלמנט בעל פוטנציאל מפליל, לכאורה. שכן, כל מי שעשה אי פעם שימוש בניילון כזה, יודע כי הניילון כרוך על גליל, טביעות האצבע בחלק הפנימי יכולות להגיע לשם, רק עם מישו השתמש בניילון, לעטוף פריט כלשהו.

עם זאת, בשים לב לטיבו של "החפץ הנייד", קרי, הניילון הנצמד, העדר ט"א מנשק הקרלו, שם נמצאה המחסנית העטופה בניילון טעונה בבית המחסנית, העדר ראיות פוזיטיביות נוספות, הקושרות את המשיב 2, להחזקה, עוצמת

הזיקה בין המשיב 2 לבין מעשה החזקת האמל"ח, אינה גבוהה, והפוטנציאל הראייתי הטמון בכך, לצורך הרשעת המשיב 2 בעבירת ההחזקה, אינו ברף העליון.

הנני ער לכך שהמשיב 2 לא מסר גרסה מניחה את הדעת ביחס להימצאות טביעת אצבעו על אותו ניילון, וטען שייתכן שמדובר בחוות דעת מזויפות. אולם משעה שטביעות האצבע הן על חפץ נייד שימושי מאוד, משקלו של ההסבר הרעוע שסיפק המשיב 2, כראיה לחובתו, נמוך יותר.

עוד אפנה בהקשר זה, אפנה לבש"פ 10028/03 - **אלקריף**, שהובא לעיל, שם הואשם הנאשם בהחזקת נשק, שלא כדין, החזקת רכוש גנוב, ניסיון להחזיק נשק שלא כדין, ניסיון להחזיק רכוש גנוב.

בסוקרו את ההלכה הנוגעת לעניין, קבע בית המשפט העליון, כי עוצמת הזיקה בין אלקריף, לבין מעשה העבירה, על פי ראיית טביעת האצבע שנמצאה על גבי נייר ניגוב, שהוא פריט שימושי - חלשה (שם, בפסקה 3 להחלטה).

האישום השני (המשיב 1 בלבד) -

האישום השני מיוחס כאמור למשיב 1, ועל פיו, בעת חקירתו ניסה המשיב לנפץ ולשבור את שני הטלפונים הניידים שנתפסו מוסלקים בחיפוש שנערך בביתו.

המשיב 1 נעצר בתיק אחר, ושוחרר בתנאים מגבילים, ע"י בית המשפט המחוזי, בין היתר, נאסר עליו שימוש בטלפון סלולרי (כך עולה מחקירתו).

למרות זאת, חומר החקירה לימד, כי היה פעיל מאוד בשיחותיו עם גורמים שונים בנוגע לאמל"ח.

המשיב 1 נחקר והבין שבשני הטלפונים הניידים שברשותו, האיפון והסמסונג, ראיות שבכוחן להפלילו, משהבין זאת, ניסה להורסם, בזה אחר זה.

גרסתו לפיה היה זה אקט של מחאה או כעס על המשטרה, מוקשית בעיני, שעה שברור לחלוטין מהטחת הטלפונים - את האיפון בשולחן וברצפה, ומיד לאחר מכן את הסמסונג בשולחן, מיד לאחר הטחת הראיות בפניו - כי מדובר בגרסה מיתממת.

אציין, כי רק לאחר שהוטח בו חלק מחומרי החקירה, ניסה לשבור את הטלפונים.

לפיכך, קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת את האישום השני כלפי המשיב 1.

עילת מעצר -

עבירות הנשק המיוחסות למשיבים, מקימות עילת מעצר סטטוטורית, לפי סעיף 21 (א) (1) (ג) (2) יחד עם הוראת סעיף 35 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו 1996.

בית המשפט העליון קבע, שוב ושוב, כי לא ניתן לאיין מסוכנות בדרך של חלופת מעצר, אלא במקרים חריגים, וכי על דרך הכלל, יש להורות בעבירות אלו, על מעצר עד לתום ההליכים (בש"פ 1498/18 סאלח נ' מדינת ישראל, שם בפסקה 10, (מיום 27.2.2008); וראו דברי כב' השופט י. אלרון בבש"פ 5119/20 מדינת ישראל נ' ג'באלי, שם בפסקה 11, (מיום 24/7/2020); ובבש"פ 2434/21 פלוני נ' מדינת ישראל, (מיום 13/4/21)).

לפיכך, לאור הפסיקה, השאלה שבפני היא, האם מדובר במקרה חריג, בו יש מקום לשקול, חלופת מעצר, או איזוק אלקטרוני, ביחס למשיבים, כאמצעי מנטרל מסוכנות.

בכל הנוגע למשיב 1, עמדתי היא, כי חומר הראיות מגבש נגדו תשתית ראייתית מבוססת, ממנה עולה מסוכנות גבוהה למדי, אשר אינה מאפשרת שקילת חלופה כלשהי.

חומר הראיות מעיד על המשיב 1, כמי שהינו אדם מסוכן, המטיל את חיתתו על סביבתו, לא ירא את החוק, החזיק בכמות ניכרת של נשק, ולא קשה לשער למה היה מיועד הנשק, נוכח תכני חומרי החקירה.

לכך, מצטרף עברו הפלילי, המחזיק, בין היתר, הרשעה בעבירות נשק, קשירת קשר לביצוע פשע ושוד מזוין, עליו נדון למאסר למשך חמש שנים ושבעה חודשים.

בנוסף, וכפי שצוין, המשיב 1 ביצע לכאורה את העבירות הנדונות, כשהוא עומד לדין בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי כתב אישום שהוגש ביום 6/1/22, על עבירות נשק ושיבוש מהלכי משפט והשמדת ראיות, פציעה זדונית, קשירת קשר לביצוע פשע ופציעה כשהוא מזוין.

בכל הנוגע למשיב 2, נוכח המסקנה ביחס לעוצמת הראיות נגדו, גילו הצעיר, והעדר עבר פלילי, נראה כי מדובר בנתונים חריגים, המאפשרים לבית המשפט, לבחון את אפשרות מעצרו באיזוק אלקטרוני או חלופה.

אולם, כדי לעשות כן, דרך המלך, במיוחד בעבירות כה חמורות, עוברת דרך שירות המבחן, אשר יערוך בחינה מקצועית של המערך המפקח המוצע, ושל המשיב עצמו, יעמוד על דפוסי התנהגותו, יבחן את רמת הסיכון הנשקפת ממנו, ויבוא

בהמלצות (בש"פ 6470/10 ליהם בן נ' מדינת ישראל, שם בפסקה 7, (2010); בש"פ 2437/20 נסראלדין נ' מדינת ישראל, מיום 22/4/2020). רק לאחר קבלת חוות הדעת המקצועית, אוכל לשוב ולבחון את שאלת מעצרו, ולהחליט באופן סופי, באם ניתן להסתפק בעניינו באמצעים מגבילי חירות אחרים, מאשר מעצר מאחורי סורג וברז.

סוף דבר -

הנני מורה כדלקמן:

- א. מאריך את מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים.
- ב. מאריך את מעצרו של המשיב 2 עד להחלטה אחרת.
- ג. מורה על הגשת תסקיר מעצר ביחס למשיב 2, לצורך בחינת אפשרות מעצר באיזוק, או שחרור בתנאים מגבילים.
- ד. לאחר קבלת התסקיר אבחן אותו, ואשקול שוב את החלטת המעצר של המשיב 2, וזאת מבלי שיש בהפניה לתסקיר, משום הבטחה/מצג לשחרור המשיב 2.
- ה. קובע דיון נוסף לאחר קבלת תסקיר ליום 27/3/22 שעה 09:30.
- ו. הדיון יעשה באמצעות מערכת היועדות חזותית VC.
- ז. מזכירות - להודיע לשירות המבחן; ולזמן את המשיב 2 באמצעות שב"ס לדיון הבא.

זכות ערר כחוק

ניתנה היום, ל' אדר א' תשפ"ב, 03 מרץ 2022, במעמד הצדדים.